

Kép

Ablakom vásznán
szántóföld, tanya.
Mozdul a kép:
kerékpárt tol be
egy öreg paraszt.
A vázon madzaggal
kötött kapa.
K ö t ő d n i ehhez s ahhoz
— forgatom nyelvemen.
Felkötni kardot, állat,
zászlóra pántlikát
s még mi mindent lehet...
Meggötni lovat, magát,
meggötni kocsikereket.
Előtte úszik minden.
A múltba vezett,
amit gyűlölt,
vagy amit szeretett.

Ez itt már mind semmi.
Nincs benne már harag,
már nem kötözködik.
Padlásra megy, kofferra hág
és elköltözködik.
Mint benne az az oldhatatlan ok,
nyakán feszül a begörccsölt hurok.
Megy ő is, ballag. Most megáll.
A porból felvesz valamit,
megnézi, visszaejti.
Nem sejti ő se,
hogy isten hova rejti
valódi titkait.
Kiment a képből. Vége.
Vége, kész a snitt.
Lélegzik itt a versben,
zihál. Vetíthetik.

Magyar tengeri herkentyű

A parti kövek közt hányódó moszatok
tépett színházi függöny,
keleti szeráj ócska rongyai.
Szétszórtan szakadt papucs, nád,
meg hínár lebeg s az éjjeli viharban
sérült csónakok roncsai.
Mindez a Badacsony fölé függesztett Nap
— olcsó kép, ide illik — reflektorfényében.
Egy idős úr borzongva söpri testéről
a zöldre vált vizet. Moslék — mondja ki
jócskán undorodva, majd elvonul dohogva
félpúpú hitvesével egy messzi sivatagba.
A stég ma várrá változott.
Kölyökhad megszállóként a bűzös iszapot
bombaként hajigálja. Marhalepény-repeszdarabok.
A nők. Bőrük alá nem lát más, csak a Nap.

*Hevernek kinn a parton, ájult fű, híg kövek közt
jóllakott, lusta fókák, nyújtózkodó vadak.
Ha egy-egy férfiszépség elvonul Δ t-ben,
pillájuk meg se rebben a nagy szeretkezésben:
ius primum Solis est. 6^h. Birja még a Nap.
Kevélyen néz szét háremén, újabb nőket kutat.
Már nem talál, ezért hát útnak indul.
Végigsimít a Bakony szőrzetén,
szeméremdombok között tűnik el.*

*Az aktusnak itt vége. A hölgyek hazatérnek.
A színházban most taps zúg, felpattannak a székek.*

BELÁNYI GYÖRGY

Stációk után: az Időben

*Vérembe robbant minden stáció
s új csöndek siklanak ki szívemből
Fekszem arcomra rácsozott térben
hová az időzített Idő dől*

*Fülembe ritmust sípol a semmi —
morzéznam verslábra üzenetét
hogy partizán kóddal a dal időm
negatív jeleit sorozza szét*

*Szabadság így sem választ: szökévé
sütött hajam holdra visszalibben
Viszem terhed Idő mint anyámat
hordozom most betegségekben*

*Teát iszom akár ecet volna
reggelre ezüstöt old torkomban
Csillaggá fagy amit az éj könnyez
Szemembe fény verejtéke csobban*

*Görcsül a hiány bennem már gyönggyé
s törvényt nem utaztat a fegyelem
Kísértsen ige téged is Idő
versemben amíg egy leszel velem*

*Fekszem léteemmé rácsozott térben:
arcomra időzített idő dől
Vérembe robban minden stáció
és csöndek siklanak ki szívemből*